

Birgitta Fernström älskar livet vid Viskan. Under sina år i staden menar hon att hon sett en utveckling på kulturområdet som känns lovande för framtiden. Även om hon alltid menar att det kan göras mer.

Foto: ROBERT TJERNBERG

"Har alltid velat ha utmaningar"

BIRGITTA FERNSTRÖM OM SVÅRA VAL, SUCCÉSHOWEN OCH VARFÖR HON STANNAT I BORÅS

Läraren tvingades gripa in om Birgitta Fernström någon gång skulle sluta göra sina karaktärer under roliga timmen.

Där någonstans lades grunden till ett långt, spännande, liv i rampljuset.

Nu är hon aktuell som Mrs. Higgins i Boråsupsättningen av My Fair Lady.

– Det är en fantastisk satsning och ska jag vara riktigt ärlig kunde jag nog inte drömma om att det skulle bli en sådan succé, säger hon.

DET FINNS ENERGI, och så finns det Birgitta Fernström. Eller i dessa dagar kanske mer känd som Mrs. Higgins, den älskvärda mamman till professor Henry i klassiska musikalen "My Fair Lady".

Ett slitet uttryck, men det närmaste jag kommer en beskrivning av henne när hon möter upp på ett kafé i Borås är att hon strålar.

Över henne vilar något stjärnaktigt.

Det där X-et tv så förtvivlat famlar efter, det möter mig i en 69-årig kvinna som vägrar kalla sig pensionär.

– Jag tycker senior är ett vackrare ord. Vissa kanske tycker pensionär passar bättre men det låter lite...jag tycker senior låter mer aktivt, säger hon.

Men på frågan om hon någon gång, som ung, som drömmande, hade ambitioner att nå till Hollywoods höjder.

– Nej, nej, nej.

DET VAR PÅ HEMMAPLAN, i en helt annan del av världen hennes karriär formades – och frodades.

Det var i en brytningstid när ramarna mellan operett, musikal och teater sakta höll på att smälta ihop.

Birgitta kom från ett hem utanför Västerås, en familj helt utan anknytning till de fina kulturella rummen, men en sjungande farmor kan ha inspirerat. Och att scenlivet låg för den unga Birgitta märktes tidigt.

– Jag minns att vi hade roliga timmen, och det var inte så många som gick upp och gjorde någonting. Så jag gjorde en massa olika karaktärer och jag slutade

inte förrän läraren stoppade mig, säger hon och skrattar högt.

Ända dröjde det tills hon var i 20-årsldern och färdigutbildad lärare innan teaterbanan tog fart.

– Jag hade tagit sånglektioner vid sidan av jobbet och bestämde mig för att åka till Svenska Riksteatern och sjunga upp. Och jag kom in!

SAGAN VAR INTE all, men en början tog den. Och den gjorde det på ett sätt som Birgitta kanske inte varit beredd på.

– Jag skulle nog säga att vi var på turné dygnet runt, varje dag i ett helt år. Men jag älskade det, jag tyckte nog att jag tjänade rätt bra och man fick gå i fina kläder och umgås med fantastiska människor.

Var det glamoröst?

– Nja, man var ju ute och reste så mycket men tycker man att det är glamoröst att bo i ett litet rum på något hotell någonstans kanske. Jag minns en gång när det var en skådespelare med av den riktigt gamla sorten (Birgitta lyfter händerna i en teaterpose). Han var så stolt och berättade för oss att han minsann hade ett så flott rum vi absolut bara måste se. Några gick ju med då men det var bara ett litet, litet rum med ett tvättställe som hängde över den lilla sängen. Men han sparade sa han, så nog var det inte alltså så glamoröst inte, säger Birgitta och måste skratta igen.

Kanske över historien. Men också kanske över den glädje hon berättar att livsvalet gett henne. Hur hon gång efter annan fått de härligaste utmaningarna.

Hon har jobbat på Stora teatern i Gö-

teborg, fryst fötterna av sig på turnéer med Abo svenska teater, skapar drama i Blekinge, Örebro, hamnat i Borås av den slump som delvis kallas kärlek och delvis Älvsborgsteatern.

OTALIGA ÄR DE roller hon haft. Variationen smått imponerande.

– I början hade jag lätt för att ta subrettrollen. Den ljusa, glada rollen man kan möta i operor, och jag var nere i Italien. Allt var upplagt för det...men jag var för nyfiken. Det har jag alltid varit. Jag har velat se mer, prova nya utmaningar.

För någon som började sin karriär redan på 60-talet finns naturligtvis stoff för en mindre, nej förresten, en större, roman. Kanske flera.

Men allt är inte lättsamt. I alla framgångar finns val, svåra val, men Birgitta har inte problem att prata om dem.

– Har man levt så här, rest mycket, varit borta mycket. Det är klart att man får försaka en hel del. Tryggheten, rutinen... familjen. Jag har inga egna barn till exempel, konstaterar Birgitta. Det handlar inte om bitterhet eller någon ledsamhet. Bara ett konstaterande att allt har ett pris. Att alla val får konsekvenser.

– Men jag har å andra sidan jobbat mycket med barn. Det är ju faktiskt som teaterlärare i Ulricehamn jag stannat längst. I tio år. Annars har jag ju ofta tyckt man ska röra på sig lite.

Och hon håller koll på hur det gått för hennes små. Gläds över att många faktiskt gått vidare med sina ambitioner. Tagit sina första steg ombord på det tåg hon så länge själv har åkt med. Och ännu sitter på. Vid Viskan ser jag en kvinna som vägrar kalla sig pensionär. Som har insett att nyfikenheten inte slutar vid 65.

ROBERT TJERNBERG
robert@boraskuriren.se

>>> ÄLSKAR ATT BAKA BRÖD

Fullständigt namn: Birgitta Sotheran Fernström. **Ålder:** 69. **Familj:** Maken Godfrey.

Gör: Spelar teater, sjunger, dubbar, regisserar, lever livet. **Aktuell:** Som Mrs Higgins i pågående My Fair Lady-föreställningen.

Danad talang: "Jag är en jäkel på att baka bröd. Matbröd alltså. Inte kakor och bullar"

Om du inte jobbat med teater: "Jag hade nog jobbat som reseledare kanske. Jag har alltid gillat språk. Det gör jag än."

Hemsida: www.birgittafernstrom.se

>>> BIRGITTAS TRE...

...bra skådisar:

- Maggie Smith (för hennes underbara karaktärsteckningar).
- Meryl Streep (för hennes genuina, varierade rolltolkningar).
- Plácido Domingo (för hans kombination av att vara en fantastisk sångare, god skådespelare och dirigent!)

...bra saker med Borås:

- Alla goa vänner.
- Det allt bredare kulturutbudet.
- Att stan växer så det knakar. Tyder på god kompetens och en bra självbild. Bäddar gott...

...Önskeroller:

- Fräulein Schneider i musikalen "Cabare".
- Desiree Armfelt i "Sommarnattens leende" (fast den är nog jag för gammal för!)
- Någon av de underbara kvinnorna i karin Mannheimers pjäs "I sista minuten"